

Yrjö Raikas:

Demokratia ja kansallissosialismi

SUOMEN KANSALLISSOSIALISTIT (HELSINKI 1942)

Kirja omistetaan kaikille niille, jotka kansamme uuden elämän uskossa ovat nukkuneet taistelutantereella tai kotirintamalla, myös niille, jotka paraikaa kantavat povessaan kansamme uudestisyntymisen tuskaa, vieläpä syntymättömille sukupoivillekin, jotka odottavat meiltä kääntymistä sille terveelle tielle, jonka kohtalo on meille osoittanut.

ALKUSANAT.

Lieneekö mitään asiaa demokratioissa aikoinaan julkisesti ja salaisesti parjattu niin paljon kuin kansallissosialismia. Kaikki, mikä vähänkin siihen kosketti, katsottiin pahaksi. Henkilö, joka sitä ajoi, leimattiin yhteiskunnan viholliseksi.

Nyt on tilanne tässä suhteessa muuttunut. Maailmankamppailu, mitä paraikaa käydään, on samalla ratkaisutaistelua demokraattisliberalististen "ihanteiden" ja kansallissosialismin välillä., sokean itsekkyyden, vapaan kilpailun ja toiselta puolen yliteishyvää ja kansakokonaisuutta palvelevan maailmankatsomuksen välillä. Se on työn taistelua rahaa vastaan.

On luonnollista, että tällaisessa maailmankatsomusten välisessä taistelussa häviää se, joka on aatteeltaan heikompi. Voimakas henki pystyy aina synnyttämään väkevämmän sekä henkisen että aseellisen voiman. Niinpä nytkin useimmat Euroopan demokratioita ovat jo tämän sodan melskeessä ennättäneet sortua demokratioaansa, niihin heikkouksiin, mitä tämä kehityskykyä vailla olevana "ihanteena" on synnyttänyt.

Miksi näin on voinut tapahtua, miksi demokratia on vienyt monet kansat kohtalokkaihin onnettomuuksiin?

Demokratia on menettänyt elinvoimaisuutensa. Kansallissosialismin voimakas hyökyaalto valtaa vyöryen yhä enemmän jalansijaa Euroopassa. Euroopan mantereella on enää vain muutamia valtioita, jotka vielä rakentavat elämänsä demokratioaan, pitäen sitä ainoana muotona, jonka puitteissa kansakunnan elämä voi jatkua.

Kun me ajatlemme omia olojamme, niin meidän täytyy todeta, että kansallissosialismi on ollut kansallemme vielä tuiki tuntematon käsite johtuen siitä, että tuo voimakas aate on tarkoituksella vanhan suunnan miesten toimesta selitetty kansallemme täysin väärin ja useimmissa tapauksissa siitä ei sanottu muuta, kuin että se on mitä mustinta diktatuuria.

Nykyiset suurpoliittiset tapahtumat ovat saaneet tässä suhteessa suuren muutoksen aikaan. Aseveljeys kansallissosialistisen Saksan kanssa on tutustuttanut kansamme saksalaisiin. Yksi ja toinen on ruvennut suhtautumaan kansallissosialismiin aivan toisella tavalla. Terveen kehityksen paine rupeaa jo tuntumaan.

Kansallissosialistista kirjallisuutta on julkaistu suomenkin kielellä. Se on vaikuttanut sen, että nyt voi jo jokainen suomalainen tutustua tähän aatteeseen eikä tämän aatteen mustamaalaus voi enää kovin suuressa määrin tehota.

Käsillä oleva kirja tahtoo osaltaan herättää kiintymystä kansallissosialisniin. Siinä on kansantajuisesti vertailtu demokratioa ja kansallissosialismia toisiinsa. Näitä vertailuja tullaan jatkamaan. Tämä I osa, joka nyt julkaistaan, käsittelee eräitä suurimpia eroavaisuuksia, mitä demokratioan ja kansallissosialismin välillä on. Ne osoittavat kuitenkin, miten kummankin aatepohja on toisilleen suorastaan jyrkkä vastakohta.

Suomalainen lukija!

Ota kirja käteesi ennakkoluulotta! Lue ja arvostele sitä! Punnitse, minkä arvoinen on se elämä, jota demokratia tarjoaa ja jonka olet kokenut, verrattuna siihen, mitä kansallissosialismi sisältää ja mitenkä tämä voimakas aate on nostanut lyhyessä ajassa Saksan ennenkuulumattomaan asemaan sekä taloudellisesti että henkisesti.

Meillä on korostettu, että kansallissosialismi ei sovellu suomalaiseen ajatteluun. Ja kuitenkin asia on todellisuudessa aivan päinvastainen. Kansallissosialismi on juuri sitä, mitä Suomen kansa on puhtainta luonut ja syvintä synnyttänyt

Kalevalassaan, hengen mittelöissä, talouselämän alalla, vuosisataisissa taisteluissaan tulella ja miekalla ikuista vihollistaan ryssää vastaan.

VAPAUS

Demokratiassa

Vapaudesta on demokratiassa tehty iskusana, ihanne, vieläpä puhutaan rajattomasta vapaudesta, jota sitovat vain puolueitten välisillä sovitteluilla luodut lait ja asetukset.

Demokratiassa saavat kansalle vieras henki ja vieraat ajatukset vapaasti rehottaa. Tämän vuoksi kansainväliset aatteet ja voimat ovat demokratioissa löytäneet otollisen maaperän.

Yksilöillä on oikeus etuilemalla ja rahan voimalla hyötyä lähimmäistensä kustannuksella näiden työstä. Kuka parhaiten tässä onnistuu, hän saa arvovaltaisen nimen.

Kun yksilöitten ja koko kansan elintoiminta on sidottu rahaan, niin vapaus on erilainen eri yksilöillä. Vapautta elämässä on ensi sijassa sillä, jolla on rahaa. Hänellä on rahansa voimalla oikeus astua toisen varpaille. Tavallisen yksilön vapaus sen sijaan on hyvin kyseenalaista.

Samoin kuin raha demokratiassa sitoo yksityiset kansalaiset (rahanpalvelijoiksi), samoin kansainväliset voimat sitovat kokonaiset kansat kansainvälisellä lainapääomalla itseensä muokaten niiden ajatukset rahan voimalla mieleisikseen ja vielä enemmän tehden ne pelinappuloikseen. Valtio ja kansa ovat näiden voimien alaisia (plutokratia, rahavalta).

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismi ei tunne rajatonta vapautta. Kansakokonaisuuden ja lähimmäisen etu sitovat yksilön. Hänellä ei ole oikeutta saalistaa toiselta.

Kansallissosialismi tunnustaa luonnonlait. Samoin kuin luonnossa yksilöt menestyvät noudattamalla vain täysin määrättyä elämäntapaa (kasvit, eläimet), samoin kansallissosialistisessa yhteiskunnassa yksilöiden on elämänlakien alaisuudessa noudatettava kokonaisuuden edun vaatimuksia. Ratkaisua eivät tuo äänestysliput, vaan pätevyys.

Mikään vieras henki enempää kuin kansainvälisyyden palvonta eivät saa tulla kysymykseenkään.

Kansallissosialismi ei ota kansainvälistä luottoa. Se rakentaa taloutensa kansallisen rahatalouselämän varaan. Sillä on aina rahaa luovan työn suorittamiseen.

Valtio on rahan herra, eikä yrittäjältäkään tule Puuttumaan luottoa, mikäli hän tuottaa hyödykkeitä, joita kansa tarvitsee.

Kansallisen rahatalouden turvin yhteiskunta on riippumaton rahavallasta (plutokratiasta). Samoin yksilö ei myöskään ole rahavaltaan kytketty.

Kansallissosialismi ei erikoisesti korosta vapautta, koska yksilö on kansakokonaisuuden jäsen ja siihen sidottu.

Yksilö jää kokonaisuuden palvelijana täysin vapaaksi, samoin kansakunta voi riippumattomana kansainvälisestä plutokratiasta ratkaista omat sisäiset asiansa.

VASTUU

Demokratiassa

Yhteiskunta, joka rakentuu vapaan kilpailun varaan, jossa yksilö ei ole sidottu kokonaisuuteen, muodostuu väkisinkin hajanaiseksi. Syntyy suurempia ja pienempiä ryhmiä, jotka vapauden varjolla voivat elää toisten ihmisten

kustannuksella. Mitä voimakkaampi tällainen ryhmä on, sitä paremmin se voi käyttää hyväkseen heikompien avuttomuutta.

Toimintaansa nähden yksilö on vain siten sidottu, että hän ei saa rikkoa lakeja ja asetuksia, muuten ovat kaikki keinot vapaasti käytettävissä. Pääasia on, että pääsee tulokseen, jolla yksilön aineellinen arvo nousee.

Vastuussa yksilö ei ole kenellekään. Vielä surkeammaksi muuttuu tilanne, kun on kysymyksessä yhteiskunnallinen asema ja sen haltija, jolloin vain poikkeustapauksessa demokratiassa joudutaan vastaamaan tehdyistä virheistä.

Erikoisesti tämä täydellinen vastuunpuute on todettavissa poliittisella alalla. Ajateltakoon vain eduskuntaa, kenelle se on vastuussa päätöksistään? Eikö ratkaisu synny monesti aivan sattumanvaraisesti. Jäädään tarkoituksella pois istunnosta ja siten suorastaan tahdotaan välttää moraalistakin vastuuta.

Hallituksen tulee nauttia eduskunnan luottamusta, sanotaan. Kun hallitus tekee virheen, se saa eduskunnalta epäluottamuslauseen ja eroaa. Toisin sanoen parlamentti virallisesti vapauttaa vastuusta hallituksen, joka on tehnyt sen mielestä väärin.

Vastuuperiaate on demokratiassa sekä yksityisellä että yhteiskunnallisella alalla tuntematon käsite.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa yksilö kytkeytyy kokonaisuuteen. Hän on sen jäsen ja velvollinen suorittamaan määrättyä tehtävää. Yhteiskunta luo edellytykset kaikkinaiseen taloudelliseen ja henkiseen toimintaan, mutta se myös vaatii, että jokaisen tulee palvella kansakokonaisuutta.

Yksityiselläkin alalla yksilö on velvollinen kokonaisuutta palvelemaan. Hän ei saa etuilla toisten kustannuksella. Hänen henkilökohtainen menestymisensä on riippuvainen siitä, missä määrin hän pystyy kokonaisuutta hyödyttämään. Tuotanto, kulutus, henkinen ja taloudellinen toiminta on kytketty kokonaisuuteen ja sen etua silmälläpitäen organisoitu. Mikään epäterve ja moraaliton toiminta ei voi tulla kysymykseenkään.

Luonnollisesti niiden toiminta on vielä enemmän kokonaisuuteen sidottu, joilla on yhteiskunnallinen asema. Jokaisella asemanhaltijalla on ratkaisuvalta määrättyissä rajoissa, mutta hän on myös ylemmilleen toiminnastaan täysin vastuussa. Olipa kysymyksessä suurempi tai pienempi paikka, aina kysytään pätevyyttä ja vastuuta. Vain näitten avujen kohottaminen takaa yksilön henkilökohtaisen menestymisen.

Kaikkien velvollisuus palvella kokonaisuutta ja vastuu toiminnasta on tärkeimpiä kulmakiviä, joille kansallissosialismin voima perustuu.

KANSAN TAHDON TOTEUTTAMINEN

Demokratiassa

Kuka on kylmästi viime vuosina seurannut julkista sanaamme sekä puhuttua että kirjoitettua, hän on voinut todeta, että sen päätavoitteena on ollut "*kansanvallan*" säilyttäminen.

Ja mitä on tämä kansanvalta?

Kansalaiset saavat kerran kolmessa vuodessa äänestää heille puoluekoneiston määräämiä ehdokkaita eduskuntaan taikka sitten kerran kuudessa vuodessa samoilla edellytyksillä osallistua presidentin valitsijamiesvaaleihin. Tämän jälkeen lakkaa kansan virallinen vaikutus kokonaan.

Valitut miehet joutuvat Helsingissä aivan toisten vaikutteiden alaisiksi. Nyt häämöttävät näköpiirissä henkilökohtaiset tavoitteet: komiteajäsenyys, asemat suurten keskusliikkeiden hallintoneuvostoissa, virkapaikat aina pääjohtajan asemaan saakka, joillekin jo ministerituolitkin ym ja kaikki ovat valmiit mukautumaan sen mukaan, mitä raha ja nykyinen kansainvälinen rahatalouselämämme vaativat (plutokratia). Tätä vastaan ei uskalla kukaan asettua.

Toiset sentään vielä muistavat oman kotiseutunsa. Sinne olisi saatava maantie, rautatie, asema tai jokin muu suurehko laitos, jonka turvin oma arvokin henkilökohtaisen hyödyn ohella nousisi.

Toteutuuko näin kansan tahto? Monen monet ovat ne lähetystöt, jotka ovat juosseet eduskuntaryhmien ja hallitsevien piirien puheilla tarpeitansa esittämässä. Milloinkahan ne ovat käyneet kiitollisuuttaan ja luottamustaan "kansan valituille" osoittamassa?

"Kansanvalta" näin kyllä toteutuu, mutta toteutuvatko kansan tahto ja kokonaisuuden etu?

Kansallissosialismissa

Määrävänä tekijänä johtoelimissä on kansallissosialismin mukaan kokonaisuuden edun vaaliminen.

Ja miten tämä toteutuu käytännössä?

Kansallissosialismi ei hyväksy päälukupätevyyttä. Talonpojan, yksityisen liikkeen omistajan ja johtajan tavoitteena on yrityksen onnistuminen. Hän ottaa ja erottaa apulaisensa riippuen siitä, miten nämä pystyvät vaalimaan yrityksen menestystä. Samoin kansallissosialistisessa yhteiskunnassa julkinen asema saavutetaan ja säilytetään yksistään pätevyyden perusteella.

Aseman haltijalla on hoitamissaan asioissa ratkaisovalta. Mutta hänellä on myös vastuu. Kosketus ja vaikutus alempien ja ylempien kerrosten välillä on keskeytymätön, ei ole mitään vaalin perusteella synnytettyjä irrallisia tekijöitä, jotka eivät olisi vastuussa kenellekään (vastuuperiaatteesta erikseen). Mikäli alhaalla syntyy tyytymättömyyttä, on paikanhaltijan asema heti kyseessä. Jo oman edun kannalta on hänellä syytä pitää mitä läheisin kosketus kansaan. Mitään kiertotietä, jonka kautta keinotekoisten ja satunnaisten konjunktuurien, kuten juuri yleisen äänestyksen avulla voisi täydellisesti epäpäteväkin hypätä ylä-ilmoihin, ei ole olemassa, joten ei myöskään kenelläkään ole syytä rakentaa tulevaisuuttaan muuten kuin pätevyyttään kehittämällä. Rahalla ei ole myöskään mahdollisuutta asemien järjestelyyn, koska yhteiskunta on rahan herra.

Yksilön oma etukin vaatii, että hän koettaa palvella kansaa, sillä vain siten hänen oma arvonsa nousee.

Yhteiskunnan koko henki on kokonaisuuden edun palvontaa, mikä samalla on kansan tahdon toteuttamista.

TALOUSELÄMÄ

Demokratiassa

Taloudellinen toiminta rakentuu vapaan kilpailun varaan. Jokainen tekee ja tuottaa sitä, mistä hän, omat henkilökohtaiset avunsa ja mahdollisuutensa huomioonottaen, luulee parhaiten hyötyvänsä ja saavansa korkoa sille rahalle, jonka hän on yritykseen sijoittanut.

Lähimmäisen etu ei tule kysymykseen. Yhtä luonnollista on myös, että vapaa kilpailu johtaa keinotteluun työntekijäin työllä. Häikäilemättömyys tässä suhteessa antaa parhaimmat tulokset. Aineellisesti voimakkaammalla on suurimmat onnistumisen mahdollisuudet.

Luonnollinen ilmiö ja seuraus edellisestä demokratiassa on talouselämän hajanaisuus, talouspulat, laskut ja nousut, lakot ja työsulut, joista työtätekevien suuret massat kärsivät eniten, mutta sen sijaan häikäilemättömät keinottelijat ja keinotteleva lainapääoma ansaitsevat parhaiten. Voittajat saavat demokratian kilven alla arvovaltaisen nimen, työntekijäin kohtalona on jatkuva epävarmuus.

Ei ole mikään ihme, että tällaisissa oloissa työttömyyttä ja talouspulaa synnytetään keinotekoisesti ja tarkoituksella, koska ne juuri määrätuille ryhmille tuottavat hyvin.

Demokratia tarjoaa talouselämässä täyden vapauden häikäilemättömyydelle eikä anna suojaa työtätekevien työlle puhumattakaan siitä, että se rakentaisi talouselämän kansakokonaisuutta palvelemaan

Kansallissosialismissa

Talouselämä on organisoitu kokonaisuutta palvelemaan. Sen tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, toisin sanoen sen tarkoituksena on tuottaa niitä hyödykkeitä ja siinä määrin, mitä ja kuinka paljon kansa tarvitsee.

Raha on työn välikappale, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavuus saa ollenkaan ratkaista, mitä tuotannollista toimintaa pidetään yllä. Sen sijaan kansakokonaisuuden tarve ratkaisee kokonaan asian.

Keinottelu ei saa eikä myöskään voi tulla kysymykseen, kun työ on suojattu ja kunniassa eikä raha pääse määrämään yksilön arvoa ja menestystä.

Lakot ja työsulut eivät myöskään ole mahdollisia, sillä talouselämän korkein laki on yhteishyvä, joka sitoo yhtä hyvin työnantajan kuin työntekijänkin.

Talouselämän organisoiminen kokonaisuutta palvelemaan saa aikaan sen, etteivät talouspulat, nousut ja laskut ole mahdollisia. Työttömyys - työtätekevien suurin kirous demokratiassa - ei voi tulla kysymykseen, sillä kansallissosialistisessa yhteiskunnassa on aina työtä eikä koskaan rahan puutetta luovan työn suorittamiseen.

Ylläolevasta myös seuraa, että yksilön vapautta sitoo lähimmäisen ja kokonaisuuden etu. Hänen arvonsa ja henkilökohtainen menestymisensä riippuu siitä, missä määrin hän pystyy kokonaisuutta palvelemaan.

TYÖ

Demokratiassa

Yhteiskunnassa, jossa rahavalta vallitsee, on luonnollisesti jokaisen tavoitteena raha. Se tuo valtaa ja kunniaa. Tämä on vienyt siihen, että on syntynyt loputon taistelu työn ja rahan välillä. Olipa kysymyksessä ruumiillinen tai henkinen työ, jokaisen pyrkimyksenä on sama tavoite, raha, jonka puolesta juostaan kilpaa. Tässä kilpajuoksussa ei katsota keinoja, vaan kylmästi painetaan kyynärpäät lähimmäisen kylkeen, kunhan se vaan vie tulokseen.

Häikäilemättömyys perii voiton. Ne, jotka inhimillisyyssyistä tai heikkoudesta jäivät alakynteen, tuntevat itsensä syrjäytetyiksi, voimansa ja työnsä yhteiskunnassa aliarvioiduksi.

Nämä ovat niitä, joille elämä on tarjonnut nurjan puolensa. He ovat niitä, joitten työ on halvassa kurssissa, joista rahavalta nauttii parhaimman tuloksen ja joita on helppo kiihottaa toisia yhteiskuntaluokkia vastaan. Näitä yhteiskunnan laitapuolen valtavia massoja etupäässä käyttävät hyväkseen kansainväliset pimeät voimat: rahavalta, juutalaisuus, marksilaisuus, vapaamuurarius ym synnyttäessään sovittamattomia ristiriitoja eri yhteiskuntaluokkien välillä siten estäen kansalaisten terveen, itsenäisen ajattelun ja heitä löytämästä sitä tietä, jolla kansa kokonaisuutena voi eheytyä.

Demokratiassa tulee näin ollen kansalaisten suuret massat olemaan aina sotajalalla keskenään ja heidän työnsä alati saalistukselle alttiina.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa rakentuu työ ja sen arvo aivan toiselle perustalle. Yhteiskunta tarvitsee kaikkien kansalaisten työtä. Kenenkään työ ei ole niin halpaa, että yhteiskunta ei voisi sitä käyttää hyödyllisesti. Yhteiskunnan arvo ja kunnia riippuu siitä, miten korkeassa kurssissa on vähäisimmänkin yksilön työ.

Yksilön merkitys yhteiskunnalle riippuu taas siitä, miten hän pystyy ja tahtoo palvella kansakokonaaisuutta. Raha ei näin ollen ole yksilön arvon kohottaja, vaan se työ, jota tehdään yhteishyvän puolesta. Jokaisen yksilön täytyy tuntea kuuluvansa kokonaisuuteen, tuntea, että jos hänen työnsä on poissa, syntyy aukko, josta kokonaisuus kärsii. Tällainen tunne aiheuttaa työniloa, joka rahavaltaisessa yhteiskunnassa on mahdottomuus. Tämä työnilo taas synnyttää kokonaisuutta palvelevan hengen, yhteenkuuluvaisuuden tunteen ja kansan voiman.

Kansakokonaisuudessa, johon jokainen tuntee elimellisesti kuuluvansa ja jonka jokainen uskoo takaavan hänelle ja jälkipolvellensa elämän ja tulevaisuuden, eivät yhteiskuntaa repivät vieraat voimat saa jalansijaa.

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa kansalaisten työ ei voi joutua saalistuksen alaiseksi eikä taistelua työn ja rahan välillä ole olemassa. Takeena siitä on se, että yksilön arvo rakentuu hänen kokonaisuudelle tekemiensä palvelusten mukaan, ja se, että mitään ylivaltiollista rahamahtia ei ole olemassa, vaan valtio on rahan ja koko rahatalouden herra.

TYÖTTÖMYYS

Demokratiassa

Demokratia ja vapaa kilpailu!

Yhteiskunnassa täytyy olla aina jokin minimimäärä työttömiä, jotta palkkatasoa voitaisiin pitää riittävän alhaisena. Kun tähän lisätään vielä, että päätavoitteena ja suunnan määrääjänä liberalismissa on raha, silloin meillä onkin edessämme ne iskuvedot, joille nykyisen vallassaolevan järjestelmän talouselämä rakentuu.

Olisi luonnotonta, jos näille perusteille pohjautuva elämä voisi poistaa työttömyyden. (Emme puhu nykyhetkestä, jolloin meillä on sota.) Kun kilpailun vapaus tuottaa parhaiten juuri silloin, kun työttömiä on paljon ja palkkataso alhainen, olisi mieleöntä ajatella, että haluttaisiinkaan työttömyyttä lopullisesti poistaa. Tyypillinen esimerkki demokraattisesta vapaasta kilpailusta on Amerikka, jossa paraikaa on 10 milj. työtöntä.

Työttömyys synnyttää puutetta ja kurjuutta. Silloin on tilaisuus harjoittaa hyväntekeväisyyttä ja avustustoimintaa, rakentaa esim. pohjoismaiden komeimpia kunnalliskoteja ja sairaaloita niillä rahoilla, joita vapaa kilpailu "neuvokkaalle" harjoittajalleen on siunannut. Näin saa yhteiskunnan hyväntekijän nimen. Yhteiskunnallista arvoa kertyy jatkuvasti sen lisäksi, mitä jo pelkkä raha on antanut.

Tässä suhteessa on asia sama, olipa kysymyksessä kapitalistinen osuustoiminta vaikkapa marksilainenkin taikka sitten yksityisyrittäjä. Kaikkien näiden tavoitteena on ansaita rahaa ja valtaa. Ja valta ja asemat "harkitusti" käytettynä lisäävät vielä rahan tuloa ja -arvovaltaa.

Järjestelmä, joka rakentuu vapaaseen kilpailuun ja tätä häikäilemättömästi käyttäen ansaittuun rahaan, ei voi poistaa työttömyyttä, sillä se olisi sen hengen ja hyväksytyjen käyttömenetelmien vastaista.

Työtekevänsä kansan osa jää aina olemaan tulevaisuuteen nähden sattuman varassa ja heilahteluille alttiina.

Kansallissosialismissa

Yhteiskunnan arvon määrää sen vähäisimmän yksilön elinmahdollisuudet. Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa on yhteishyvä ylin laki ja kokonaisuuden palvelu jokaisen velvollisuutena.

Kun elämä rakentuu tällaiselle pohjalle, silloin ei työttömyys voi tulla kysymykseenkään, sillä se olisi yhteiskunnan häpeä. Raha ei sellaisenaan tuota arvoa, vaan se, miten ja missä määrin pystyy rahaansa ja omaisuuttaan käyttämään yhteiskunnan palvelukseen. Rahan käyttö toisen omaisuuden ja työn saalistukseen ei ole mahdollista.

Kansallissosialismi ei kilvoittele parhaimmista parantoloista ja suurimmasta hyväntekeväisyydestä. Mitä pienempi on niitten tarve, sen suurempi on yhteiskunnan arvo. On häpeäksi yhteiskunnalle, jos yksilöiden ja jonkin yhteiskuntaryhmän elämä on hyväntekeväisyyden varassa, vain poikkeustapauksena saa tällainen tulla kysymykseen.

Tavoitteena tulee olla terve, elinvoimainen, tyytyväinen työtekevä ja työstään elävä kansa. Yhteiskunnassa ei saa olla ainoatakaan perhettä, joka omatta syyttään kärsii puutetta ja hätää.

Sellaisessa rikkaassa maassa kuin Suomi on työttömyyden ja sen aiheuttaman puutteen poistaminen terveen hengen ja hyvän tahdon vallitessa pelkkä järjestelykysymys. Me voimme kansallissosialismin vallitessa uuden Euroopan terveenä jäsenenä elättää monin kerroin sen asukasmäärän, joka meillä nyt on.

Kansa, jonka vaikkapa vain osankin elämä on almujen varassa, ei ainakaan tältä osalta voi saavuttaa turvallisuuden tunnetta ja elämäniloa.

Kansallissosialismi on tehnyt itselleen selviöksi sen, mikä valtava merkitys on sillä, että työtekevä tuntee tulevaisuutensa ja vielä enemmän lastensakin tulevaisuuden turvatuksi ja varmaksi. Se sitoo hänet kokonaisuuteen, joka osaa taata hänen ja hänen nousevan polvensa työlle täyden arvon.

TYÖMIES

Demokratiassa

Työmies on demokraattisessa yhteiskunnassa yksilö, joka tuntee itsensä ehkä irrallisemmaksi kuin kukaan muu kansalainen. Heikosti palkattuna hän näkee suorittamansa työn vain välttämättömäksi pahaksi, jota hänen tulee tehdä elääkseen.

Kun tähän tulee vielä lisäksi työnantajan taholta yleinen pyrkimys aliarvioida työntekijän työtä eikä yhteiskunta ole pystynyt mitenkään sitomaan työmiestä itseensä, estämään työnsaalistusta, niin ei ole mikään ihme, että työmies, järjestelmän yleisen hengen mukaisesti on joutunut alttiiksi kansainvälisen marksilaisuuden ym kiihoitukselle.

Milloin ja missä demokratia on ratkaissut käytännössä asian siten, että yhteiskunnassa ei olisi ainoatakaan työnhaluista työtöntä eikä alipalkattua työntekijää. Suurien demokratioiden, Englannin ja Yhdysvaltain pysyväisesti miljoonat työttömät ovat tästä kylminä todistajina.

Vapaus työn aliarviointiin ja saalistukseen, lakot, työnsulut, työttömyys ovat demokraattisia ilmiöitä. Todisteena tästä on meidänkin omat monien vuosikymmenien aikana kärsineet ja sortuneet työläisemme.

Milloin on meillä ratkaistu lakko tai työnsulku terveesti? Eikö aina parhaimmassakin tapauksessa ole monien sovittelujen tuloksena syntynyt vain välisopimus, kunnes on koittanut hetki, jolloin ristiriita on taas voinut leimahtaa ilmitaisteluksi. Ja niin on aina, kun ratkaisu tehdään kompromissien ja tinkimisien eikä kokonaisuuden terveitten vaatimusten ja selvien määräysten pohjalla.

Työmies demokratiassa on aina alttiina rahan kylmälle saalistukselle puhumattakaan siitä, että työmies tuntisi iloa työstä ja tuntisi, että yhteiskunta takaa hänelle ja hänen nousevalle polvelleen varman toimeentulon.

Demokratiassa ei työrauha ole turvattu.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismin ensimmäisiä vaatimuksia on, että yhteiskunnassa ei saa olla ainoatakaan työtöntä eikä myöskään alipalkattua. Ja vielä enemmän jokaisen on edellytystensä mukaisesti tehtävä ruumiillista tai henkistä työtä.

Yhteiskunnan nimen ansaitsee vasta se yhteisö, joka pystyy luomaan sellaiset olot, joissa jokainen tuntee kuuluvansa kokonaisuuteen ja täyttävänsä työllään velvollisuutensa kokonaisuutta kohtaan. Tuntee, että tämä yhteiskunta on ainoa, joka tahtoo ja voi huolehtia hänestä sekä taata hänen nousevalle jälkipolvelleen elämän vastaisuudessa.

Yhteiskunnassa, jossa kansallinen rahatalous vallitsee, ei voi tulla kysymykseenkään, että työmies jätetään rahan saalistukselle alttiiksi, sillä kansallissosialistinen yhteiskunta on itse rahan herra.

Työmies, joka tuntee kuuluvansa hänestä huolehtivaan yhteiskuntaan ja tietää täyttävänsä kokonaisuuden jäsenenä tehtävää, joka on kokonaisuuden palvelua, tuntee työn iloa ja pureutuu omatahtoisestikin kiinni niin tiiviisti yhteiskuntaan, etteivät mitkään kansainvälisyyden opit pääse hänen sieluansa myrkyttämään ja horjuttamaan yhteiskunnan tasapainoa.

Mitkään työtaistelut eivät voi eivätkä saa tulla kysymykseenkään, sillä valtion yläpuolella olevaa rahamahtia ei ole olemassa, kaikkien työ on turvattu ja kunnialla. Jokainen kansalainen, toimikoon hän millä henkisen tai ruumiillisen työn alalla tahansa, tietää olevansa velvollinen palvelemaan kokonaisuutta.

Kansallissosialistinen yhteiskunta ja työmies tuntevat kuuluvansa erottamattomasti yhteen. Työmiehellä on kunniatehtävä palvella kokonaisuutta ja tuottaa työllään hyödykkeitä, jotka ovat keinotteluista vapaita ja joita kokonaisuus välttämättä tarvitsee.

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa työrauha on aina taattu.

TALONPOIKA

Demokratiassa

Demokratiassa rahavalta vapaan kilpailun oikeudella sitoo talonpojan kuten kaikki muutkin kansalaiset itseensä. Talonpoika on määrättyssä suhteessa rahavaltaan, mutta suhde kansakokonaisuuteen on sen sijaan heikko tai olematon.

Talonpoika ei muodosta ammattikuntaa, jonka kansakokonaisuus olisi tarpeensa mukaan luonut, vaan talonpoikaisto on muodostunut sellaiseksi, millaiseksi rahavalta ja sen avustaja puoluevalta ovat sen itsekkäässä mielessä muokanneet. Talonpoikien suurien massojen päätehtäväksi on tullut rahavallan muokkaamissa olosuhteissa kasata kokoon niin paljon, että pystyvät tyydyttämään rahan asettamat suuret korko- ym. vaatimukset. Varmuutta maatalousammatin pysyväisestä kannattavuudesta ja talonpojan pysymisestä konnullaan ei koskaan voi tällöin syntyä.

Ajateltakoonpa vain viimeksi kuluneita pariakymmentä vuotta! Mikä epävarmuus ja epämääräisyys on ollut vallalla ja on paraikaa tälläkin hetkellä! Ja maatalouden johdon ja ohjauksen organisaatio kelpaa kouluesimerkiksi siitä, minkälainen se ei saa olla, jos ajatellaan maatalouden ja kansan parasta. Erillään toimivia järjestöjä, yhdistyksiä, komiteoita, lautakuntia, hallituksia, vieläpä puoluekarvan ja eri suuruusluokkien mukaan loppumaton määrä! Kaikki nämä kilpailevat keskenään, vieläpä ne ovat suorastaan sotajalallakin. Ja kaikkien näiden yläpuolella on raha, joka juuri tällaisissa sekavissa oloissa on tilaisuudessa parhaiten ansaitsemaan ja säilyttämään valta-asemansa sekä sitomaan maanviljelijät itseensä.

Talonpoika ei näissä oloissa voi itsenäistyä eikä tulla kokonaisuuden palvelijaksi.

Kansallissosialismissa

Maamme väestöstä on 60 % talonpoikia. Maatalous on maamme pääelinkeino. Talonpoika muodustaa kansamme rungon. Sen lisäksi samanaikaisesti kun kaupunkien ja liikekeskuksien väestö on arveluttavasti vähentynyt, on talonpoikaisto huolimatta heikoista oloistaan jaksanut olla kansamme veren uudistajana ja lisääjänä.

Kansallissosialismi oivaltaa terveen, elinvoimaisen talonpojan arvaamattoman merkityksen kansallemme.

Siksi!

Talonpojalle oikeudeksi ja kunnianvelvollisuudeksi on annettava Suomen kansan elättäminen. Maatalous on asetettava muun talouselämämme perustaksi. Sen menestyminen ei saa olla keinotekoisesti synnytyistä konjunkttureista riippuvainen. Yhteiskunnan on luotava sellaiset edellytykset, että pystyvä talonpoika pysyy konnullaan ja jatkuvasti synnyttää uusia maanviljelijöitä, jotka tuntevat kuuluvansa kokonaisuuteen sen palvelijoina ja välttämättöminä tekijöinä sekä pystyvät suorittamaan sen kunniatehtävän, joka heille kuuluu.

Maatalousammatin harjoittaminen ei saa olla riippuvainen rahasta, vaan sen laajuuden määrää yksistään kansakokonaisuuden tarve ja luonnolliset edellytykset, jotka meillä ovat täysin riittävät monta kertaa nykyistäkin suuremmalle asukasmäärälle.

Kansallissosialismin kokonaisuutta palveleva aate ja sen kansallinen rahatalouselämä maataloudelle halpoine riittävine luottoineen pystyvät tämän kaiken hyvin järjestämään.

Luonnollista on, että maataloutta ohjaavan organisaation tulee olla määrätietoisin, vastuuvollisen yhtenäisen johdon alainen.

Tällaisissa oloissa syntyy itsenäinen, elinvoimainen suomalainen talonpoika, joka ilolla täyttää Suomen kansakokonaisuuden sille asettaman kunniatehtävän: *Suomen kansan elättämisen*.

VIRKAMIES

Demokratiassa

Järjestelmä, jossa ylin valta on rahalla, jota kaikki palvelevat, luo epäitsenäisiä virkamiehiä. Demokraattinen virkamies saa parhaimman arvostuksen silloin, kun hän osaa mukautua paitsi kaikkiin niihin määräyksiin ja asetuksiin, joita hänen virka-asemastaan on annettu, myös ja ennen kaikkea niihin ajatusvirtauksiin, jotka vallitsevat häntä ylemmissä portaissa.

Jo viran saanti ei ole riippuvainen läheskään niin paljon pätevydestä kuin niistä suhteista, joita viran hakijalla on viransaannista päättäviin tekijöihin. Puoluekanta yksistään on jo sangen ratkaiseva tekijä. Tämä tulee kysymykseen sekä matalammilla virkapaikoilla että erikoisesti silloin, kun on kysymyksessä suorastaan hallitsevat virka-asetat. Tällöin määrätyn puolueen poliittisen suuntauksen omaksuminen on ensimmäinen ehto nousuun.

Ajateltakoon vain meidän hallituskoneistoamme. Kiertokoulunopettajan tulee täyttää määrättyt pätevyysvaatimukset, suutarin pitää olla ammattimies, oikeuslaitos samoin kuin moni muukin ala edellyttää määrättyä pätevyyttä, jos kohta näissäkin suhteet ovat tärkeä huomioonotettava seikka, mutta - hallitusmieheksi ja moniin muihin määrääviin aseisiin pääsyn ratkaisevin ehto on tunnustaa hallitsevan suunnan väriä.

Kun sokea itsekkyyks ja rahanpalvonta on määräävien virka-asemien hoitajissa tienviitoittajana, on luonnollista, että se on tarttunut koko virkakoneistoonkin tehden tästä rahan ja järjestelmän auliin apulaisen.

Virkamies demokratiassa on vapaa vastuusta lukuunottamatta sitä tapausta, että on suoranaisten rikos lakia vastaan kysymyksessä. Jotta tämä vastuuvapaus toiminnasta ja erikoisesti toiminnan puutteesta olisi täydellinen, on keksitty loppumaton komitea- ja äänestysjärjestelmä, josta samalla on tehty kaikkien epämiellyttävien velvollisuuksien hauta.

Näin on virkamies pelkkä järjestelmän ja rahan palvelija säilyttäen siten myös arvovaltansa sekä turvaten tulevaisuutensa.

Kansallissosialismissa

Järjestelmä, jossa *yhteishyvä* on ylin laki, osaa asettaa virkakoneistolle vaatimukset, jotta tämä päämäärä toteutuisi.

Kansallissosialismi asettaa jokaiselle kokonaisuuden jäsenelle velvollisuudeksi ja tehtäväksi kansakokonaisuuden palvelun. On luonnollista, että tämä velvollisuus sitoo ennen muita virkamiehen. Hän on vastuussa tehtävänsä ei ainoastaan jatkuvasta moitteettomasta, vaan myös kansan palvelusmieheksi menestyksellisestä hoitamisesta.

Virkamiehellä, jolla on vastuu, on myös oikeus ja valta ratkaista itsenäisesti hänen asemaansa kuuluvat tehtävät. Ellei hänellä ole riittävää asiantuntemusta määrätyn asian ratkaisemiseen, hänellä on oikeus ja velvollisuus hankkia se asiantuntijoiden avulla, mutta hänellä ei ole oikeutta vetäytyä komiteoitien ja äänestyslippujen selän taakse. Hän on joka tapauksessa asian ratkaisusta vastuussa.

On selviö, että kansallissosialismi asettaa virkaanpääsulle toiset pätevyysvaatimukset kuin demokratia. Asianomaisen kyky, luonne, koeteltu kansalaisuus ja luonnollisesti asemasta riippuen määrätty tiedonnäytteet ovat ne perusteet, jotka ratkaisevat yksilön pääsyn virkaan. Ja tähän tulee vielä lisäksi, että virkamiehen on jatkuvasti oltava kansansa palvelija. Mikäli hän tässä suhteessa onnistuu, onnistuu hän myös saamaan ja säilyttämään arvovaltansa ja asemansa.

Nämä samat periaatteet ovat ratkaisevasti vaikuttamassa alimmista ylimpiin virka-asemiin saakka. Mitä korkeampi asema on kysymyksessä, sitä velvoittavanipina on nämä vaatimukset otettava huomioon.

Kansallissosialismi ei tunne puolueväkijä ja rahanpalvontaa. Se antaa virkamiehelle vallan ja oikeuden, mutta se asettaa hänelle myös vastuun ja velvollisuuden.

Virkamies on ennen muuta työntekijä ja kansansa palvelija.

TYÖNANTAJA

Demokratiassa

Demokratiassa, rahavallanalaisessa yhteiskunnassa, on työnantaja yhtä hyvin kuin työntekijäkin rahan palvelija. Työnantajan välityksellä työntekijän työstä menee huomattava osa hyvityksenä rahalle.

Kaikkalainen yritys edellyttää rahaa ja lisäksi vielä luotolla hankittua rahaa. Työnantaja saa luvan luottoa ottaessaan järjestää tyydyttävän vakuuden ja kerätä nimiä ym. rahaksi muutettavia vakuuksia luoton saannin ehdoksi. Luotonantaja ei paljontaan välitä siitä, onko ajateltu yritys kansakokonaisuuden kannalta välttämätön, hänelle on pääasia varmuus siitä, että hän saa sijoituksensa takaisin ja lisäksi riittävän koron ym. hyvityksiä.

Sokean itsekkyyden vallitessa asian luonteesta johtuu, että velallinen joutuu määrättyyn suhteeseen velkojaan. Hän on tästä riippuvainen ja tähän sidottu. Tuskin mikään suhde pakottaa kansalaisia sellaiseen nöyräselkäisyyteen kuin velallisen suhde velkojaan. Ja velkoja myös ymmärtää käyttää asemaansa hyväkseen ja osaa, ne pakkokeinot, jotka sokea itsekkyyden synnyttää ja jotka demokratia vapauden nimessä sallii.

Kun tällaisissa oloissa yrittäjä, työnantaja, yhtä hyvin porvarillinen kuin marksilainenkin, onnistuu vuorostaan käyttämään työntekijää hyväkseen niin hyvin, että pystyy tyydyttämään luotonantajan, rahan kaikki pyyteet ja hänelle jää itselleenkin vielä jotakin jäljelle, niin hän omaksuu nuo samat periaatteet kuin luotonantajakin, raha - *sokean itsekkyyden* toimintansa pääperiaatteeksi ja on valmis itsekkäästi käyttämään lähimmäistä vastaan ja tämän vahingoksi sitä voimaa, jonka raha ja omaisuus hänelle antavat.

Näin työntekijä joutuu työnantajan saalistettavaksi ja varsinainen ristiriidan aiheuttaja raha, sen kansainvälinen luonne, vapaan kilpailun luoma ja demokratian hyväksymä sokea itsekkyyden henki jäävät huomiota vaille ja koskemattomiksi yhteiskunnassa.

Taistelu työnantajan ja työntekijän välillä jää pysyväiseksi.

Sosialidemokratia rakentaa myös kaiken toimintansa tähän taisteluun.

Kansallissosialismissa

Työnantaja on samalla tavalla kuin työntekijäkin kansakokonaisuuden palvelija.

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa on vallalla kansallinen rahatalouselämä. Yrityksen tarkoituksena on tuottaa sellaisia hyödykkeitä ja siinä määrin, kuin kokonaisuus voi käyttää hyväkseen. Työn organisointi on tästä täydellisenä takeena.

Kokonaisuutta palvelevaan tuotannolliseen toimintaan löytyy aina kansallissosialistisessa yhteiskunnassa riittävästi rahaa, eikä se riipu siitä, onko yrittäjällä nimiä ja muita rahaksi muutettavia vakuuksia tarjolla. Tarve ja yrittäjän henkilökohtaisuus ratkaisee asian. Luotonanto on täten kokonaan toisilla perusteilla kuin demokratiassa. Ja niin kauan kun yritys tyydyttää menestyksellisesti yhteiskunnan tarvetta, on luottoa riittävässä määrässä käytettävissä.

Yksityisomistusoikeus pysyy koskemattomana, mutta se ei saa tulla voimakeinoksi kokonaisuuden edun kustannuksella ja vahingoksi.

Teollisuusmiehen tulee saada korvaus työstään yhtä hyvin kuin työmiehen, mutta raha ja omaisuus eivät saa merkitä valtaa ja etuoikeuksia, vaan suurempia velvollisuuksia yhteisöä kohtaan.

Työmies tuntee, että työnantajaa sitovat yhteiskuntaan samat velvollisuudet kuin häntäkin. Molemmat ovat kansakokonaisuuden palvelijoita ja molempien arvo yhteiskunnassa riippuu siitä, missä määrin he tässä palvelustehtävässä onnistuvat.

Työnantaja on täysin tietoinen siitä, että mikäli hän yrittää käyttää asemaansa väärin, se tapahtuu kokonaisuuden kustannuksella ja vahingoksi. Kansallinen raha ei ole sellaisen yrityksen välikappaleena eikä sellaisella yrittäjällä ole sijaa kansallissosialistisessa yhteiskunnassa.

Ristiriitaa työnantajan ja työntekijän välillä ei ole olemassa. Molemmat ovat ja jäävät kansakokonaisuuden palvelijoiksi.

Kansallissosialistisessa järjestelmässä ei ole liikatuotantoa, eri elinkeinot eivät sorra toisiaan. Ei ole myöskään hintojen nousuja eikä laskuja, samalla kun työttömyys on tuntematon käsite.

HENKINEN TYÖ

Demokratiassa

Henkisen työn liikkeellepanevana voimana on pääasiallisesti raha. Henkisen työn, jonka pitäisi olla etupäässä luovaa työtä, muuttaa demokratiassa raha luonteeltaan toiseksi. Sen tekijästä tulee rahan palvelija. Luodaan sitä, mistä enemmän tulee maksua. Raha suorastaan määrää suunnankin kaikessa henkisessä työssä.

Jos on kysymyksessä henkinen työ käytännöllisen elämän alalla, niin ottaen huomioon demokratiassa vallitsevan rahavallan sen vielä ymmärtää. Mutta suorastaan kohtalokkaaksi muuttuu tilanne, kun raha määrää esim. puhtaasti taiteellisessakin työssä.

Ajateltakoon esim. kirjallisuutta, maalaus-, näytelmätaidetta, musiikkia jne. Eikö se ole ratkaisevasti raha, joka määrää, mitä tuotetaan, mitä ja miten esitetään. Aniharvat ovat ne kirjailijat, maalarit, säveltäjät, näyttelijät jne, jotka uskaltavat uhmata rahan ja kepeän liberalismien hengen muokkaamaa nk yleistä makua ja synnyttää oman sisäisen luomistahtonsa tuotteita. Jos sellainen ilmaantuu, niin vapaa kilpailu (rahavalta) pitää huolen siitä, että hänen paikkansa ei ole eturivissä, vaan takalistoilla köyhyudessa ja kurjuudessa.

Entä arvostelu! Missä on arvostelija, joka ei olisi altis rahalle ja missä hänellä yleensä olisi mahdollisuus saada äänensä kuuluville, ellei hän olisi valmis arvostelevaan rahan komennuksen mukaan ja lisäksi vielä on otettava huomioon poliittiset virtaukset.

Surkeinta on, että tämä rahan palvelu on levinnyt tieteenkin alalle. Ei voitane väittää, että esim. meidän historiallinen samoin kuin muukin tutkimustyömme olisi luonut vain suomalaiskansallisessa hengessä puhtaasti objektiivisia tuotteita, vaan luomuksen väriin on vaikuttanut raha ja sen muokkaama ajanhenki.

Näin hengenkin viljely on tässä vapautta ihannoivassa järjestelmässä kokonaan vapautta vailla ja sidottu rahaan.

Kansallissosialismissa

Henkisen työn, luovan työn voimanlähteenä tulee olla sisäinen harrastus, sisäinen käsky luoda jotakin, joka tyydyttää rehellistä pyrkimystä palveluun ja hyödyttää lähimmäistä, yhteishyvää ja kansakokonaisuutta.

Kun kansallissosialistisessa yhteiskunnassa yksilön käytännöllinen toiminta on kokonaisuuden palvelua, niin vielä enemmän sitä tulee olla hengen viljelyn, henkisen työn.

On luonnollista, että henkinenkin työntekijä tarvitsee rahaa elääkseen ja hänen elämänsä pitää olla turvattu, mutta se ei saa määrätä hänen luomistyönsä suuntaa ja laatua, yhtä vähän kuin keinotekoisesti synnytetty elämän ristiriitaisuudetkaan.

Ennen kaikkea luovan työntekijän täytyy tuntea voimakkaana kokonaisuuden suuri merkitys ja velvollisuus kansaa kohtaan. Hän jos kukaan on kansansa palvelija.

Minkä mullistavan vaikutuksen meillä kirjallisuuden, taiteen ja tieteen alalla saisikaan aikaan se muutos, että luovat hengen viljelijät irrallaan rahanvallasta vain kokonaisuutta palvelleen suomalaiskansallisessa hengessä saisivat vapaasti, oman sisäisen luomishenkensä käskyä noudattaen, luoda tuotteitaan. Meillä ennen pitkää syntyisivät todelliset kansan palvelijat, hengen viljelijät, jotka muuttaisivat koko yhteiskuntahengen toiseksi, saisivat aikaan moraalikäsitteissä muutoksen, joka olisi nykyisen itsekkyyttä ja rahaa palvelevan moraalikäsitteen vastakohta. Sille leimaa-antavana piirteenä tulisi olemaan kansakokonaisuuden palvelu.

Vielä enemmän kuin yksityisiltä hengenviljelijöiltä vaaditaan niiltä, jotka esiintyvät arvostelijoina. Heidän jos kenen tulee olla vapaat lausumaan kokonaisuuden hyväksi ja puolesta arvostelunsa.

Kansallissosialismi ei pidä vapautta ihanteena, mutta se luo hengen viljelijästä kokonaisuuden palvelijan ja vapaan työntekijän.

OMISTUSOIKEUS

Demokratiassa

Järjestelmä, jossa yksilön täydellinen vapaus toiminnassa on korotettu suorastaan ihanteeksi, tehostaa myös yksilön oikeutta omaisuuden käyttöön nähden aivan rajattomiin.

Raha on demokratiassa kaikki kaikessa, sen valta on suorastaan rajaton. Samoin on asia myös omaisuuteen nähden. Jokainen on oikeutettu tekemään omaisuudellaan sen, mitä haluaa.

Mitä suurempi on omaisuus, sitä suurempi on yksilön valta, sitä korkeampi hänen asemansa. Yksilö on oikeutettu ja sädekehä jää hänen päänsä päälle silloinkin, kun hän käyttää omaisuuden tuottamaa valtaa toisen työn ja omaisuuden saalistamiseen. Sallitaan, että aineellisesti voimakas yksilö voi käyttää hyväkseen heikomman hädänalaista asemaa, vieläpä tuhota hänet kokonaan välittämättä ollenkaan siitä, että tämä jälkimmäinen mahdollisesti on yhteiskunnan kannalta edellistä hyödyllisempi. Näin saalistettua omaisuutta ja sen tuottamaa suurempaa valtaa voidaan käyttää entistä enemmän kokonaisuuden etujen vastaisessa mielessä.

Kun on ahdinkotila, kuten esimerkiksi nykyään, silloin poikkeustapauksena hyväksytään jonkinlainen yksityisomistusoikeuden käytön rajoitus, mutta siinäkin mennään vain puolitiehen. Demokraattinen korkein arvovalta jätetään vielä koskemattomaksi.

Järjestelmä, joka rakentaa elämän rahan ja omaisuuden kaikkivaltaan, ei koskaan voi synnyttää eheätä, yhtenäistä ja voimakasta yhteiskuntaa.

Kansallissosialismissa

Raha ei ole valtatekijä kansallissosialistisessa yliteiskunnassa. Yhtä vähän on sitä sellaisenaan suurikaan omaisuus.

Yksilön omistusoikeus pysyy koskemattomana, mutta se ei saa tulla voimakeinoksi, eikä sitä saa käyttää lähimmäisen enempää kuin yhteiskunnankaan vanhingoksi.

Päinvastoin kuin demokratia kansallissosialismi näkee, että aineellisuudella yksilön käsissä on arvoa ei suinkaan yksistään yksilön ansiosta, vaan etupäässä yhteiskunnan. Mitä arvoa on hyödykkeillä, taloilla ja tiloilla, suur- ja pienteollisuuden tuotteilla, ellei olisi kansalaisia, jotka niitä elämässään tarvitsevat, ja yhteiskuntaa, joka, huonompikin, järjestää edellytykset niiden käyttöön ja sitä. tietä niiden arvon.

Suurempi omaisuus ei sellaisenaan tuo suurempaa valtaa eikä oikeutta käyttää sitä miten tahansa. Mitä enemmän yksilöllä on aineellisuutta, sitä enemmän se tietää hänelle velvollisuuksia yhteiskuntaa kohtaan. Kun yksilö kansallissosialismin mukaan on kokonaisuuden palvelija, on luonnollista, että omaisuutta ei saa käyttää lähimmäisen eikä yhteiskunnan vastaisesti, vaan tulee senkin palvelulla kokonaisuutta. Yksilön arvo omaisuuden haltijana riippuu siitä, miten hän omaisuuksineen pystyy hyödyttämään yhteiskuntaa. Mitä suuremmat omaisuudet ja asemat ovat kysymyksessä, sitä suurempi on vastuu.

Kansallissosialismi tunnustaa yksityisomistuksen, mutta se ymmärtää myös velvoittaa yksilön omaisuuksineen yhteiskuntaa rakentavaan, positiiviseen työhön.

VANHUUDENTURVA JA VAKUUTUSLAITOKSET

Demokratiassa

Masentavimpia tunteita, mitä ihmisellä on, on epävarmuus tulevaisuudesta. Terveissäkin voimissa oleva, normaali perheellinen mies katsoo synkästi tulevaisuuteen, jollei hänellä ole tietoa elämisestä itselleen ja perheelleen. Monin verroin masentavampaa on silloin, kun on kysymyksessä lähestyvä vanhuus, jolloin sekä hengen että ruumiin voimat ovat jo melkein olemattomiin kuivuneet.

Turvataksien vanhuuden on demokratia luonut seuraavat tärkeimmät keinot:

1. Yleinen huolto (kunnalliskodit),
2. Avustuskassat,
3. Säästöt,
4. Eläkkeet,

5. Vakuutuslaitokset.

Riippuen demokratiassa vallitsevasta hengestä, katsotaan henkilöä, joka viettää vanhuutensa yleisen huollon varassa, säälien. Hän on enemmän taikka vähemmän lähimmäistensä taakkana ja siksi myös kaikki ne varat, jotka tähän käytetään, ovat saaneet virallisen mainesanan "köyhäinhoitomenot". Tämä on luonnollistakin, sillä järjestelmä, joka luonnollisena ilmiönä edellyttää vissin määrän työttömiä, "köyhiä", edellyttää suoranaisena seurauksena "köyhäinhoitoinenoja". Ja näitten suuruus riippuu ihmisten säälintunteesta.

Avustuskassat ovat syntyneet keskinäisen toiminnan kautta, johon määrätyn alan työntekijät ovat yhtyneet turvatakseen vanhuutensa päivät.

Demokraattisessa yhteiskunnassa pidetään suurta ääntä säästämisestä. Kieltämättä sen avulla on suuret joukot ihmisiä saatu viemään rahojaan pankkiin, ja vuosien vieressä on näistä keräytynyt sievoset summat, jotka helpottavat elämistä vanhuuden päivinä.

Vakituisille, virkamiehilleen maksaa valtio samoin kuin jotkut suuremmat liikkeetkin määrätyn eläkkeen vanhuuden turvaksi.

Vanhuuden turvaksi mainostetaan meillä myös henkivakuutuslaitoksia, vaikka yhtään henkivakuutusyhtiötä meillä ei ole vielä perustettu siinä mielessä, vaan kaikki ovat syntyneet tarkoituksella ansaita rahaa ja erinomaisia ne siinä suhteessa ovat olleetkin. Ei tarvitse ajatella muuta, kuin että parhaimmat ansionsa henkivakuutusyhtiöt saavat rauenneista vakuutuksista. Siis juuri silloin kun vakuutettu tarvitsee tukea, yhtiö hänen hädänalaisesta asemastaan hyötyy parhaiten. Onhan olemassa vapaa kilpailu!

Näitten ulkopuolelle ja niistä osattomaksi jää suurin osa kansalaisia. Ja kun tarkemmin ajattelee, niin .nekin, joihin demokratian luoma turva kohdistuu, eivät läheskään 100-prosenttisesti saa sitä, mitä heillä oli aikoinaan täysi syy odottaa.

Avustuskassat, säästöt, eläkkeet, vakuutuslaitokset turvaavat vanhuutta, mutta vain sillä edellytyksellä, että rahan arvo pysyy varmasti vakavana, samana kuin sijoituspäivänäkin. Muussa tapauksessa kärsii vanhuudenturvan hakija vääryyttä. Käytännölliset esimerkit omassa maassamme tässä suhteessa antavat selvän kuvan asiasta.

Näin demokratia ja vapaa kilpailu eivät voi koskaan järjestää varmaa vanhuuden turvaa, sillä se olisi Järjestelmän hengen vastaista.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismi asettaa kansalaisille velvollisuuden palvella kokonaisuutta, se vaatii, että jokaisen on tehtävä voimiensa mukaan henkistä taikka ruumiillista työtä yhteishyvä ylimpänä lakinaan. Vastapalveluksena se osaa myös jokaiselle velvollisuutensa täyttäneelle järjestää turvallisen vanhuuden. Tämän tietäen yksilö tuntee kuuluvansa yhteiskuntaan ja kansakokonaisuuteen, joka turvaa hänen elämänsä.

Mitään kiinteätä eheyttä ja tervettä yhteiskuntaa ei synny, ellei ole varmaa tietoisuutta siitä, että vanhuus, äitiys ja jälkipolvien elämä on taattu.

Kansallissosialismi ei luo sellaista yleistä huoltomuotoa, joka perustuisi säälintunteeseen ja armeliaisuuteen. Jokainen työntekijä on oikeutettu saamaan vanhuuden turvan. Se kuuluu siis hänen oikeuksiinsa eikä saa riippua lähimmäisten hyväntahtoisuudesta. Siitä aiheutuneet menot eivät ole "köyhäinhoitomenoja", vaan kunniavelka vanhuutta kohtaan. Yleiset huoltolaitokset eivät ole tavoitteita. Ne on supistettava mahdollisimman vähiin.

Avustuskassoilla, säästöillä ja eläkkeillä on vain silloin täysitehoinen merkitys, kun rahanarvo säilyy muuttumattomana. Yhteiskunta ansaitsee sen arvon ja nimen vain silloin, kun se pystyy takaamaan jäsenilleen tasaisen ja vakavan elämän sekä sen vanhuuden turvan, minkä muuttumaton ja varma elintaso yksin voi antaa.

Ajatus, että kansalaisten elämä ja vanhuuden turva voidaan asettaa vapaan kilpailun ja keinottelun kohteeksi, ei kuulu kansallissosialistiseen järjestelmään. Sellaiset vakuutuslaitokset, jotka palvelevat yksityisen sokeata voitonhimoa ja käyttävät hyväkseen ihmisten ahdinkotilaa, eivät ole mahdollisia kansallissosialistisessa yhteiskunnassa.

Kansanvakuutusta ja vanhuuden turvaa ei saa rakentaa yksityisen voiton ja hyväntahtoisuuden varaan, vaan sen on saatava ne muodot ja perusteet, mitkä kokonaisuus ja asia luonnostaan vaativat.

Kansallissosialismi ymmärtää sitoa yksilön yhteiskuntaan, se ymmärtää myös, että yhtenä sen tärkeimpänä edellytyksenä on täysi vanhuudenturva.

On häpeä, että äitiys ja velvollisuutensa täyttänyt vanhuus kärsivät puutetta näin rikkaassa maassa kuin meidän.

Kansallissosialistinen valtio asettaa kansallisomaisuuden, työn ja tuotannon palvelemaan kansakokonaisuutta. Yksityinen etuilu, puhumattakaan puolueetuilusta, on mahdottomuus. Tästä johtuu, että yksityisen kansalaisen ja perheen täysi osuus yhteisestä hyvästä on taattu, eikä sitä voi edes verratakaan vastaavaan olotilaan demokratiassa ja kapitalismin johtamissa maissa, joissa kuoritaan yhteishyvästä parhaat palat ensin pois ja jäännös vasta suodaan tavalliselle kansalaiselle.

Kansallissosialistinen yhteiskunta sitoo yksilöt itseensä, määrää heidän velvollisuutensa, mutta myös takaa elämän ja vanhuuden päivät jokaiselle yksilölle, joka on täyttänyt velvollisuutensa kansakokonaisuutta kohtaan.

RAHATALOUS

Demokratiassa

Vapaa kilpailu demokratiassa takaa myös rahalle vapauden. Kansainvälinen suurfinanssi on oivaltanut tämän suuren merkityksen. Siitä on tullut demokratian kaikkien ihanteiden mm vapauden vankin tukija. Nämä ihanteet kilpenään se on rahoineen työntynyt kaikkien työtätekevien kansojen keskuuteen vapauden nimessä alistaen työn veronalaisekseen.

Esiintyen hyväntekijänä on se lainannut rahaa määrätyn edellytyksin ja määrättyjä takeita vastaan. Lainanottaja saa lainasta maksaa paitsi pääomaa takaisin myös korot ynnä täyttää muut lainanantajan määräämät ehdot.

Kotimainen lainapääoma menettelee samoin. Mitään työtä ei voida suorittaa, ellei rahalle lasketa vissiä rahan vaatimaa korkoa ym hyvitystä. Rahasta on tullut määrävä tekijä, se on kaikkien tavoite, jota kaikki niin yksilöt kuin yhteisöt ja yhteiskunnatkin kumartavat. Mitä yksin korko merkitsee, mainittakoon, että esim. Helsingin asuntovuokrissa runsaasti yli 50 % menee korkohyvityksenä kiinteistöön kiinnitetylle pääomalle, vaikka koroksi ajatellaan esim. 6 %.

Näin on rahasta tullut demokratiassa ratkaiseva tekijä, valtio valtiossa.

Tällainen on kansainvälinen rahatalouselämä, joka meidänkin maassamme esiintyy. Se on rahavaltaa, plutokratiaa.

Valtiossa, joka on velassa kansainväliselle suurfinanssille, joka taas on pääasiassa juutalaisten rahamiesten hallussa, joutuu kaikkinaisen työ kansainvälisen rahan veronalaisuuteen ja koko kansan elämä määrättyissä puitteissa siitä riippuvaksi.

Tämä on yksi muoto, johon perustuu juutalaisuuden vaikutusvalta työtätekeviin kansoihin.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismi sitoo yksilön kansakokonaisuuteen. Hän ei ole vapaa tekemään, mitä, hän itsekkyydessään tahtoo, vaan kokonaisuuden etu määrää hänen vapautensa rajat. Vielä vähemmän on rahalla vapautta, se ei ole oikeastaan mikään ratkaiseva tekijä, se on vain työn välikappale, maksuväline hyödykkeiden vaihdannassa ja arvon mitta.

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa vallitsee kansallinen rahatalouselämä, joka on täysin riippumaton kansainvälisestä suurfinanssista. Sen ei tarvitse lainata rahaa maan rajojen ulkopuolelta. Mutta siitä huolimatta sillä on aina rahaa luovaan työhön, eikä mikään työ, mitä kansa tarvitsee, jää rahan puutteessa suorittamatta. Ajateltakoon Saksan valtaisa tuotannollista elämää, joka ei ole vaatinut yhtä Saksan markkaa kansainvälistä luottoa.

Kansallissosialistinen valtio luo rahaa luovaa työtä varten. Se on rahan herra. Sen ei tarvitse kumartaa rahavallalle eikä pyytää kansainväliseltä suurfinanssilta lupaa järjestäessään työtä työtätekeville. Kansallinen rahatalouselämä vapauttaa valtion ylivaltiollisesta rahamahdistista. Tässä suhteessa vain vapaissa oloissa, riippumattomista ylivaltiollisista tekijöistä voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia *yhteishyvää* ja estää keinottelu työtätekevien työllä. Rahatalous tulee täten valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

Työ ja kansa tulevat täten vapaiksi ja voivat elää omaa itsenäistä elämäänsä.

SÄÄSTÄMINEN JA RAHA

Demokratiassa

Me olemme demokratiassa useasti kuulleet sanan: säästä, se kasvaa korkoa. Turvaat siten tulevaisuutesi ja vanhuutesi.

Siinä, että tämä kehoitus on johtanut tulokseen - kansalaiset ovat suurempia ja pienempiä eriä vieneet talletuslaitoksiin, kuka missäkin muodossa - ei sellaisenaan ole mitään pahaa. Se on aivan luonnollinen ilmiö ja sillä teolla monikin on helpottanut ja ehkä turvannutkin vanhuutensa päivät.

Mutta asia ei sittenkään kokonaisuutena ole niin kaunista, kuin sitä on uskoteltu ja minä se on otettu.

Vapaan kilpailun ja kansainvälisen rahatalouselämän heikot puolet tulevat tässä voimakkaasti näkyviin. Kenen hallussa on raha, hänen on kunnia ja valta. Tämä on liberalismien kultainen laki.

Kuka on suurinta ääntä pitänyt säästämisestä? Ne, joitten hallintaan ja käyttöön raha on solunut ja joille se juuri on tuottanut valtaa ja kunniaa.

Rahan avulla on pystytty hoitamaan talouselämää rahavallan tarkoitusperiä silmälläpitäen. Sen avulla, koska sitä liberalismissa kaikki kumartavat, on voitu ja voidaan edelleenkin muokata kansalaisten mielipiteitä, johtaa politiikka. Missä on se mies, joka esim. demokratian edustuslaitoksissa on rohjennut nousta kansainvälisen rahatalouselämän auktoriteetteja uhmaamaan? Sitä ei löydy mistään parlamentaarisesta puolueesta.

Tilannetta ei tässä suhteessa paranna se, että säästäminen auttaa myös säästäjää, jos kohta rajoitetusti, sillä rahan arvon aleneminen, inflaatio ja se, että korkoa eivät maksa luottolaitokset, vaan työtätekevät työllään, siis säästäjät itse, alentaa sen panoksen arvoa, minkä säästäjät sijoittavat luottolaitoksiin, joiden talletusvarat ovat lähtöisin suurimmaksi osaksi piensäästäjiltä.

Tämä ei ole katsottava hyökkäykseksi säästämistä vastaan. Tämä on toteamus, että demokratia ei ole pystynyt eikä pysty tilannetta toiseksi muuttamaan eikä rahavaltaa yhteiskunnasta poistamaan.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismi ei taistele säästämistä vastaan. Päinvastoin, se turvaa kansalaisten säästöt. Se takaa rahanarvon ja pitää elintason vakavana, jotka ovat ensimmäisiä edellytyksiä, jotta säästäminen täyttäisi ne toiveet, mitkä säästäjä on oikeutettu vaatimaan.

Kansallissosialismi pitää myös huolen siitä, että säästämisen kautta kerätyt varat palvelevat kansakokonaisuutta eikä rahavaltaa ja sen itsekkyyttä. Kansallissosialismi rakentaa yhteiskunnan ja talouselämän kansallisen rahatalouselämän varaan. Tällöin ei raha ole valtion ja kansakokonaisuuden yläpuolella oleva tekijä, vaan valtio on rahan herra.

Kansallinen raha palvelee kansakokonaisuutta eikä yksityistä voitontahoa. Sitä on aina luovaan työhön riittävästi saatavana. Tällöin ei yksityisen hallussa oleva raha pääse muokkaamaan. itsekkäästi kansalaisten mielipiteitä eikä poliittista suuntaa määräämään, enempiä kuin talouselämän kulkuakaan, vaan senkin täytyy palvella kansakokonaisuutta ja tyytyä niihin uomiin ja muotoihin, jotka kansallinen henki ja kansallinen valtiojohto kansallinen raha aseenaan määräävät.

Kun kansallinen rahatalouselämä pystyy tyydyttämään kaiken luovan työn rahan tarpeen, mikään kansaa palveleva yritys ei jää toteuttamatta rahatomuuden vuoksi, silloin yrittäjätoiminta kohdistuu pyrkimykseen luoda vain sellaista, mikä tuottaa todellisia tuloksia kansakokonaisuudelle ja sen ohessa jää riittävä korvaus itse yrittäjällekin. Sitä mahdollisuutta, mikä demokratiassa on keinotella rahan voimalla, ei kansallissosialismissa ole olemassa.

Näin säästäminen kansallissosialismissa ei palvele yksityistä itsekkyyttä, vaan säästöt, samalla kun ne tuottavat säästäjälle sataprosenttisesti sen tuloksen, mitä hän on oletanut, palvelevat sellaista tuotannollista elämää, joka synnyttää vain niitä hyökykkeitä ja siinä määrin, mitä kansa tarvitsee.

Kansallissosialismi estää näin sen, että säästörahat eivät tuota valtaa sen hallussa pitäjälle ja sokealle itsekkyydelle eikä sitä voida käyttää säästäjää itseään vastaan.

KORKO

Demokratiassa

Demokratiassa on kansainvälisen rahatalouselämän tahdon mukaisesti ja voitaneen sanoa, luoton avulla järjestettyä pakkoa hyväksi käyttäen tehty rahasta, samanlainen hyödyke, kuin on mikä muu tuotannollisen toiminnan luomus tahansa. Vapaa kilpailu sokea itsekkyyys ja tarkoituksella synnytetty tilanteet määräävät, mikä on hyödykkeen hinta.

Liberalismin vallitessa tuottaja, olipa kysymyksessä mikä laji tahansa, määrää kysynnän ja tarjonnan lain voimalla, minkä hinnan hän ottaa tuotteestaan. Kysyntää ja tarjontaa voidaan taas yksityisten etupyyteitten mukaisesti järjestellä, voidaan pidättää tuotteiden markkinoille laskemista ja toiselta puolen myös työntää niitä markkinoille liikaa, jolloin saadaan hinnat laskemaan, edellisessä tapauksessa hinnat nousevat.

Kaikista helpoimmin voi keinottelua harjoittaa rahalla sen vuoksi, että sen varastoiminen ja pidättäminen liikkeelle laskemasta on helpointa ja lisäksi vielä koko rahavarasto ja sen käyttö demokratiassa on muutamien tiettyjen pienten piirien hallussa ja määrättävissä. Täten voidaan synnyttää keinotekoisesti rahattomuutta ja siten nostaa rahan hintaa, korkoa, joka otetaan työntekijän työstä.

Mitä suurempi korko on, sen voimakkaampi tekijä rahavalta on yhteiskunnassa ja sitä avuttomampia ovat rahan tarvitsijat ja sitä nöyrempiä rahavallan kumartajia.

Marksilaisuus demokratiassa on osannut käyttää tätä tilannetta erinomaisesti hyväkseen. Se on meidänkin itsenäisyytemme aikana osannut järjestää usein hyvinkin voimakkaita hyökkäyksiä kapitalisteja, työnantajia vastaan, vaikka nämä rahavaltaan nähden ovat samanlaisia uhrilampaita kuin suoranaiset työmiehetkin ja riippuvaisia samaisesta rahavallasta. Ei koskaan vielä ole marksilaisuuden apostoli selittänyt, että luottoa nauttiva työnantaja on yhtä hyvin rahan saalistuskohde kuin työntekijäkin.

On rikos työtä kohtaan, että demokratiassa liberalismeineen rahasta ja sen korosta on tehty sokean itsekkyyden saalistusväline. Työ ei voi koskaan näin ollen olla kunniaa eikä kokonaisuutta palveleva, vaan sen on palveltava, tahtoi taikka ei, *rahaa*.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismissa raha ei ole saalistusvälikappale. Se ei ole mitenkään tavalliseen tuotteeseen verrattavissa, se on vain maksuväline, sopiva välikappale siihen. Se on kokonaan erotettava tuotannollisen elämän tuotteista.

Kansallisessa rahatalouselämässä, joka vallitsee kansallissosialismissa, ei raha noudata kansainvälisen suurfinanssin määräyksiä, se on siitä täysin riippumaton. Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa on rahaa aina kaikkeen kansan tarvetta palvelemaan luovaan työhön saatavissa. Se raha, joka on yksityisen hallussa, ei voi, kuten demokratiassa rahan ollessa monopoliasemassa ja yksityisten hallinnassa, määrätä sokeasti sen hintaa. Sillä kansallinen valtiojohto, jonka hallinnassa ja määrättävissä kansallinen raha on, voi väliintulollaan sijoittamalla luottoa tarvittavaan luovaan työhön, estää yksityisen rahan sokean voitonhimon ja keinottelun. Yksityinen raha ei voi niin ollen eikä terveessä yhteiskunnassa saakaan saalistaa työtä.

Kansallisen rahan määrää ei sanele rahavalta kotimaassa eikä kansainvälinen suurfinanssi, vaan sen määrää kansallisen luovan työn tarve, josta taas eivät päätä yksityiset rahavaltijaat, vaan kansallinen, kansakokonaisuutta palveleva valtiojohto.

Kansallissosialistisessa yhteiskunnassa eivät tuottajat pääse tuotteillaan keinottelemaan kuten demokratiassa. Kansallinen raha on sellainen voima kokonaisuutta palvelevan valtiojohdon käsissä, että se hyvin helposti voi yksistään sen voimallakin pakottaa kokonaisuutta palvelemattoman tuottajan järjestykseen.

Samoin kansallissosialistisessa yhteiskunnassa luottoa antamalla vain sinne, minne kokonaisuuden kannalta on välttämätöntä, voidaan koko tuotannollinen elämä suunnata yksistään vain kansan tarvetta palvelemaan. Se koneisto,

joka ohjaa tuotannollista elämää, vaikkapa se onkin etupäässä tuotannollisen elämän itsensä hallussa ei voi poiketa siltä ladulta, jonka kansallinen valtiojohto kansallisine rahoineen kokonaisuuden edun mukaisesti tuotannolle osoittaa.

Mikä on sitten rahan hinta, korko kansallisessa rahatalouselämässä, sen määrää kokonaisuuden etu ja rahateknilliset näkökohdat. Se on erilainen eri aloilla. Maatalous meillä ei voi maksaa sellaista korkoa kuin esim. jo pitkälle kehitetty teollisuus. Kokonaisuuden tarve ja tuotannon mahdollisuudet määräävät rahan hinnan eri aloilla.

Vain kansallisen rahatalouden vallitessa saatetaan työ kunniaan ja työnantajat yhtä hyvin kuin työntekijätkin ovat velvollisia palvelemaan kansakokonaisuutta eikä rahaa.

RAHAN HINTA JA HYÖDYKKEIDEN TUOTANTO

Demokratiassa

Korosta puhuttaessa jo osoitettiin, miten rahan hallinta ja hinta on määräytyistä piireistä, rahavallasta riippuvainen. Nämä määräävät rahan hinnan riippuen siitä, mikä niille eri tilanteissa on otollista.

Kun tuotannollinen elämä palvelee rahaa, on luonnollista, että tämän hinta ei riipu siitä, mikä talouselämän haara on kysymyksessä ja mitä se pystyy maksamaan, vaan siitä, mitä raha yleensä kulloinkin voi ottaa.

Luottoa annetaan sille, joka pystyy antamaan luotonantajalle parhaimmat takeet ja joka pystyy osoittamaan, että raha hänen käsissään pystyy tyydyttämään ne tavoitteet, mihin rahan haltija pyrkii. Kaikkiällä siellä, missä rahavalta on olemassa, on korko yleensä korkea.

Väitetään, että rahan hinta on pidettävä kalliina mm siksi, että syntyy aina luottotappioita yritysten romahtaessa, vaikkapa takeet vaaditaan moninkertaisina luoton suuruuteen verraten. Kukaan ei tahdo nähdä, että se on demokraattinen järjestelmä, sokea itsekkyyys ja ennen kaikkea rahavalta itse, jotka synnyttävät talouspulia.

Kansainvälinen rahatalouselämä sekä sallii että edistää sitä, että tuotetaan liikaa ja toisinaan taas liian vähän, silloin on helppo hallita talouselämää ja hoitaa itsekkäästi korkokysymystä.

Me muistamme, miten meillä viimeisten vuosikymmenien aikana moni hyödyllinen talouselämän haara rahan puutteen tai sen korkean hinnan vuoksi on jäänyt syntymättä siitä huolimatta, että ne kansakokonaisuuden kannalta olisivat olleet erittäin välttämättömiä, ja toiselta puolen meillä on tuotettu monella alalla liikaakin. Järkiperäiset maatalousreformit, maataloustuotannon lisääminen, monipuolistaminen, puuteollisuuden kehittäminen, typpitehdas, koskien rakentaminen ja niitten voiman kytkeminen yhdeksi kokonaisuudeksi odottavat vielä kansallista rahatalouselämää saadakseen kansan kannalta suotuisan ratkaisun.

Näin rahavallan vallitessa ja määrätessä rahan hinnan ei voi koskaan syntyä talouselämää, joka tuottaisi juuri sen, minkä kansakokonaisuuden tarve edellyttäisi ja joka saisi luottoa sillä hinnalla, minkä tuotannollisen elämän eri haarat pystyvät kansaa palvellakseen maksamaan.

Kansallissosialismissa

Kansallisessa rahatalouselämässä määrää rahan hinnan ja luoton laajuuden tuotannollisen elämän eri haarojen kantokyky. Muistettakoon, että rahan hallinta ja luotonannon laajuus on tällöin kansaa palvelevan kansallisen rahatalouselämän johdon käsissä.

Jos on kysymyksessä sellaisen tuotannon luominen, jota kansa tarvitsee, niin siihen on luottoa saatavissa ja sen hintaa ei määrää yleinen rahan korko ja vapaa kilpailu, vaan sitä voidaan antaa melkein korottakin, jos tuotannon kantokyky ei kestä, mutta toiselta puolen voidaan taas rahan hintaa pitää korkeampana sille, jonka kantokyky on suurempi. Demokratiassa on asia päinvastainen. Mitä suuremman voiton jokin tuotannonhaara tuottaa, sen alhaisempi on korko, ja vaikeissa olosuhteissa työskentelevän tuotannon, usein kansan kannalta suorastaan välttämättömän, on vaikea, jopa suorastaan mahdotonkin saada luottoa ja jos saa, niin hyvifi kalliista hinnasta.

Maatalous ja sitä palvelevat teollisuushaarat esimerkiksi ovat meillä kituneet luoton puutteessa ja rahan kalleuden vuoksi. Maatalous ei voi maksaa sitä korkoa, minkä moni hyvinvoipa teollisuus. Ajatelkaamme vain, että viljelmä, joka

alottaa toimintansa kalliilla luotolla, ei voi olla kilpailukykyinen sellaisten vanhojen viljelmien rinnalla, jotka eivät luottoa enää tarvitse, puhumattakaan siitä, että se pystyisi kilpailemaan koron maksussa teollisuuden kanssa.

Maatalous on meidän pääelinkeinomme. Sen menestyminen on turvattava, eikä se saa riippua rahasta. Kansallissosialismi kansallisen rahatalouselämän avulla iäriestää maataloudelle tarvittavan luoton halvalla. Meidän elintarvetilanteemme olisi tällä hetkellä aivan toinen, jos maataloutta olisi ollut tukemassa kansallinen raha ja sen toimintaa kansallissosialismin henki.

Kansallissosialismi pitää yleensä rahan koron alhaisena. Sillä se huolehtii siitä, että elintaso pysyy vakavana, tuotetaan vain sitä ja siinä määrin, mitä kansa tarvitsee. Talouselämän vakavuus ja rahan kokonaisuutta palveleva sijoitus takaavat sen, että mitään luottotappioita ei synny.

Raha palvelee työtä eikä päinvastoin työ rahaa kuten demokratiassa.

PALKKATASO

Demokratiassa

Yhteiskunnassa, jossa vapaa kilpailu vallitsee ja jossa talouselämän tarkoituksena on tuottaa yrittäjälle mahdollisimman suurta voittoa, ei palkkataso voi olla tasainen, vaan se on riippuvainen kullakin alalla vallitsevasta tilanteesta. Palkan suuruuden määrää vapaan kilpailun laki. Kun työntekijöitä on vähän tarjolla, on pakko korottaa palkkoja, jos taas työntekijöitä on paljon, silloin poljetaan palkat alas.

Sen tilanteen syntyminen, mikä vaikuttaa palkkatasoon, on riippuvainen tietyistä tekijöistä. Ne piirit, joilla on raha hallittavanaan, ovat rahan voimalla, laskemalla sitä enemmän tai vähemmän liikkeelle, tilaisuudessa synnyttämään milloin laskuja, milloin nousuja työmarkkinoilla, tuottamaan milloin liikaa, milloin taas liian vähän.

Pitämällä näin tuotannollista toimintaa epävakaisena on helppo omaksi hyväkseen hallita talouselämää.

Järjestelmässä, jossa vapaa kilpailu vallitsee, on luonnollista, että on lakkaamaton ristiriita työnantajan ja työntekijän välillä. Työntekijällä on lopullisena palkankorotuskeinona lakko, työnantajalla vastakeinona taas työnsulku. Näin syntyvät suuretkin palkkataistelut, jotka ovat vahingollisia sekä työntekijöille että työnantajille ja ennen kaikkea koko yhteiskunnalle. Ja sittenkään ei saavuteta tasapainoa muuta kuin hetkeksi. Työtaistelu alkaa taas puolelta taikka toiselta sopivan tilaisuuden tullen.

Palkanmaksajien mielestä liian korkea palkkataso voidaan myös mukavasti alentaa korottamalla hyödykkeitten hintoja. Näin syntyy taas uusi aihe vaatia palkankorotuksia. Kilpajuoksu palkkojen ja hyödykkeitten hinnan korotusten välillä on työntekijäin suurten massojen ja koko yhteiskunnan kannalta ilmiö, joka synnyttää taloudellista hätää, katkeruutta, saattaapa se viedä yhteiskunnallisiin levottomuuksiinkin.

Vakava ja tasainen palkkataso on järjestyneen yhteiskunnan tärkeimpiä ulkonaisia merkkejä.

Kansallissosialismissa

Yhteiskunnassa, jossa kaikkien työ palvelee kansakokonaisuutta ja jossa talouselämän tarkoituksena on tuottaa vain niitä hyödykkeitä ja siinä määrin, kuin yhteiskunta tarvitsee, on luonnollista, että palkkataso on vakava ja tasainen.

Riippumatta ollenkaan siitä, onko työtä enemmän tai vähemmän tarjolla, täytyy palkkatason eri aloilla olla jatkuvasti määrättyssä suhteessa elintasoon ja eri alojen palkat toisiinsa.

Kansallissosialismissa on valtio rahan hallitsija, joten yhteiskuntaa vahingoittavia, itsekkään keinottelun synnyttämiä tilanteita ei voi syntyä. Eivät myöskään valtakunnan ulkopuolella olevat tekijät voi asiaa sekoittaa.

Lakko ja työnsulku ovat tuntemattomia kansallissosialistisessa yhteiskunnassa, sillä yhteiskunnan koko koneisto on luotu lain pohjalle: *kokonaisuuden etu on ylinnä kaiken*. Tällöin pieninkin ristiriita esim. palkkaan ja työstä erottamiseen nähden synnyttää kitkaa, joka tuntuu yhteiskunnan koko rakenteessa ja joka vaatii ristiriidan korjaamista heti.

Palkka- ja elintason vakavuus ovat järjestyneen yhteiskunnan perusedellytyksiä. Sellaisessa maassa kuin meidän, jossa maan pääelinkeino on *maatalous*, on tämä tehtävä koko talouselämän, siis myös palkkatason perustaksi. Olipa kysymyksessä mikä tuotannollisen elämän haara tahansa, sen täytyy olla täysin määrättyssä suhteessa siihen palkkatasoon, mikä vallitsee maan pääelinkeino alalla.

Sellaisia konjektuureja, joissa jokin ala on, suotuisissa olosuhteissa toimien, tilaisuudessa korotetuilla palkoilla vetämään työvoimaa joltakin toiselta alalta, joka tuottaa kansan tarvetta tyydyttäviä hyödykkeitä, ei voi kansallissosialistisen järjestelmän vallitessa syntyä. Kansallisen rahatalousjärjestelmän vallitessa ovat kaikki tällaiset yritykset helppo estää.

Kaiken edellytyksenä tietenkin on, että yhteiskunnan koneistoa ohjaa pettämättömästi kansakokonaisuutta palveleva henki.

VUOKRATASO

Demokratiassa

Järjestelmässä, jonka kantavana voimana on vapaa kilpailu ja sokea itsekkyyys, on vuokrataso suhteettoman korkea. Ei tarvitse mennä pitemmälle meidän omaa pääkaupunkiamme, kun tunnemme sen raskaan menoerän, jota vuokra edustaa perheen kulungeissa.

Monesti täytyy ihmetellä, miten sellaiset perheet, joilla vuokramenot muodostavat yhden kolmasosan, jopa enemmänkin kaikista menoista, voivat tulla toimeen.

Henkilöiden, joitten toimi vaatii asumista suurissa kaupungeissa, on pakko maksaa se vuokra, jonka vapaa kilpailu ja sokea itsekkyyys vaativat. Pääsyyinä vuokratason korkeuteen ovat raha ja sen vaatima hyvitys eli korko.

Kansainvälinen rahatalous ei ajattele sitä, mikä on se ala, jota se korollaan verottaa. Pääasia on, että rahan sijoittaja saa rahalle mahdollisimman suuren hyvityksen. Ei se seikka, että kaupunginasukkaan on pakko asua kaupungissa, vaikuta asiaan. Hän saa luvan maksaa vuokraa sen, mitä vapaa kilpailu ja "hyvä" yrittäjä on tilaisuudessa ottamaan.

Tässä on vaikuttamassa pääasiassa kaksi tekijää. Tärkeämpi on itse raha, joka vaatii suurimman osan vuokratuloista, toinen on sitten varsinainen yritys eli yrittäjän vaatima hyvitys. Yrittäjän on rakennusluottoa ottaessaan pakko maksaa luotonantajalle korkea korko, ja luonnollisesti hän siirtää tämän rasituksen vuokranmaksajalle lisäten siihen oman yrittäjävoittonsa.

Korkeat korot ja vuokrat ovat johtaneet siihen, että taloyritykset ovat sittenkin sille, jolla ei ole omaa rahaa, koniunktuurien heilahdellessa epävarmoja yrityksiä. Korkeaa korkoa puolustetaankin sillä, että tappio luotonannossa on suuri, mutta tähän on raha itse syypää.

Esimerkki selvittää asiaa. Huoneiston, 2 huonetta ja keittiö, rakennusarvo nykyaikaisessa mukavuuksilla varustetussa kivitalossa on noin 200.000 mk ja vuokra 1.500 mk kuukaudessa. Vuokratulot ovat vuodessa 18.000 mk. Korko pääomalle 6 % mukaan on 12.000 mk. Yrittäjälle kuoletukseen, korjauksiin ja hoitoon jää tämän huoneiston osalta 6.000 mk, siis 1/3 vuokratuloista vuodessa. Huoneistoon sijoitetun pääoman korko siis vaatii suurimman osan huoneiston vuokratuloista.

Tässä on osoitettu, mitenkä raha on työtä saalistavaa, silloin kun se on muodostunut päätekeijäksi ja työ on alistettu sen palvelijaksi.

Kansallissosialismissa

Kansallinen raha rakentaa talouselämän aivan toiselle pohjalle. Raha on siinä vain työn välikappale ja sen palvelija eikä itse tarkoitus kuten kansainvälisessä rahatalouselämässä.

Kansallissosialismi rakentaa talouselämän kiinteälle, kestäväälle pohjalle. Se vapauttaa työn ja työntulokset rahan saalistuksesta. Mitä vuokratasoon tulee, niin kansallissosialismi ajattelee seuraavasti.

Vuokrataso ei saa olla, kuten vapaan kilpailun vallitessa, useimmiten keinotekoisesti synnytettyjen heilahtelujen alainen. Mitään tekijöitä ei ole vaikuttamassa, jotka rahan voimalla synnyttävät vuokratason vakavuutta horjuttavia konjunktoureja. Näin ollen ei myöskään ole pelkoa siitä, että rakennuksiin kiinnitetty luotto on tappiovaaran alainen, joten kansallinen rahatalous voi antaa luottoa hyvin halpaa korkoa vastaan. Tämä ei merkitse sitä, että tämä korko olisi kaikkinaisessa tuotannollisessa toiminnassa sama. Mutta kansallissosialismi ajattelee, että se seikka, että ihmisten täytyy toimensa vuoksi asua kaupungeissa, edellyttää, että vuokrataso on mahdollisimman halpa. Ja mitään muuta keinoa, joka voimakkaasti alentaisi vuokratasoa, ei ole kuin järjestää halpaa luottoa rakennusyrityksiin.

Varsinainen todellinen yrittäjäansio tietenkin jää rasittamaan vuokralalaa, mutta se merkitsee sangen vähän siihen verotukseen, minkä kansainvälinen rahatalous vuokratasolle asettaa.

Me voimme ajatella, mikä valtava muutos vuokratasoon syntyy silloin, kun kansallinen raha rupeaa palvelemaan rakennusyrityksiä. Sijoittamalla vain esim. halpaa luottoa muutamiin kymmeneen asuntoosakeyhtiöihin, joissa asukkaat itse omistavat huoneistot, se vaikuttaisi heti kaikkiin rakennusvuokriin. Rakennuksiin kiinnitetyn luoton korko alenisi heti pitkin koko linjaa. Kun mitään luottotappioita ei synny, niin kaikkien muittenkin luotonantajien myös kannattaa antaa halpaa luottoa.

Otettakoon edellämainittu huoneisto taas esimerkiksi. Kansallinen raha antaa luoton esimerkiksi 2 % :lla. Se merkitsee 200.000 markan pääomalle korkoa 4.000 vuodessa. Vuokrat laskevat jo tämän perusteella 44,4 %. Edellä mainitun huoneistoiin vuokra voisi olla 18.000 markan asemesta 10.000 mk vuodessa. Maksamalla nykyistä vuokraa huoneisto tulisi kokonaan omaksi noin parinkymmenen vuoden kuluessa.

PANKIT

Demokratiassa

Vapaa kilpailu ja kansainvälinen rahatalous kuuluvat yhteen. Rahasta on tehty itse tarkoitus ja tekijä, joka hallitsee koko yhteiskuntaa. Raha määrää, mitä saa tuottaa, olipa kysymyksessä hengen tai aineellisuuden tuote.

Edellisen pohjalle on syntynyt demokratiassa myös luotto- ja pankkitalous. Pankit ovat liikeyrityksiä, joitten tavoitteena on ansaita kansan työllä. Säästäväisyyspropagandalla ne keräävät rahaa ja sijoittavat sen sinne, mistä toivovat saavansa parhaimman korvauksen. Hyvityksen pankit saavat yleisesti koron muodossa, mutta on myös muita hyvitysmuotoja. Pankit saattavat olla joko suoranaisesti tai epäsuorasti yritysten omistajiakin, liikelaitoksia, jolloin aineellinen tulos on vieläkin parempi.

On luonnollista, että pankit kärsivät luottotappioita, ja siksi sanotaan, että täytyy ottaa korkoa vastaavasti enemmän. Mutta luottotappiot ovat seuraus talouselämän epävakavuudesta ja siitä, että raha on kallista ja että rahaa sijoitetaan sinne, mistä on saatavissa paras korko. Vaikka ollaan varovaisia ja hankitaan kaikki mahdolliset vakuudet, niin sittenkin tappioita syntyy.

Ja tämä kaikki johtuu siitä, että raha ei palvele työtä, vaan on sen hyödynnauttaja, ja lisäksi siitä, että talouselämä on sikäli organisoimaton, että keinottelu on mahdollista, voidaan synnyttää konjunktoureja, jotka hyödyttävät keinottelijaa, mutta vahingoittavat yhteishyvää, tuottaa hyödykkeitä, joita ei tarvita ja joiden tuottoon ei terveissä oloissa luottoa annettaisi. Sokeus ja itsekkyyks siis itse aiheuttavat luottotappiot.

Pankkien vaikutus tällaisissa oloissa yleiseen mielipiteeseen ja politiikkaankin on täysin mahdollinen. Siten juuri rahaan kytkeytyy valta, jonka avulla voidaan hallita sekä talouselämää että henkisiä voimavaroja - syntyy rahavalta.

Onnettominta on, että tämä on yläpuolella valtionkin, joka on riippuvainen tästä voimatekijästä. Näin syntyy ylivaltiollinen rahavalta, joka demokratian muodoista riippumattomana määrää yhteiskunnassa elämänkulun.

Työttömien, alipalkattujen, elämän epävarmuudesta kärsivien suuret massat tuntevat tämän katkerasti käytännössä. Se on luonnollinen seuraus dt-mokraattisesta pankki- ja yleensä rahatalouselämästä.

Mikä sokeus onkaan siinä, että luovan työn synnyttäminen on riippuvainen rahasta, joka on pankin hallinnassa, liikeyrityksen, jonka tavoitteisiin kuuluu voittaa luovan työn kärsimysten kustannuksella.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismissa pankkitalous pohjautuu kansalliseen rahaan. Talouselämä on riippumaton kansainvälisestä suurfinanssista ja sen lainoista puhumattakaan siitä, että se saisi luotollaan sitoa kansan työn ja määrätä tämän poliittisen suuntauksen ja elämänkulun. Raha on vain maksuväline, eikä itse tarkoitus. Työ ei palvele rahaa, vaan päinvastoin.

Tälle pohjalle rakentuu kansallinen rahatalous ja pankkipolitiikka. Pankit palvelevat vain luotonantajina työtä. Sellainen työ, jonka tuotteet eivät tyydytä kansan tarvetta, ei voi saada luottoa, eikä sellaisia tuotteita yleensä saa syntyä.

Säästäminen on luonnollista myös kansallissosialismissa, mutta se ei merkitse sitä, että rahoja kerätään itsekkäässä mielessä ja niiden hallinnan tuottamaa valtaa käytetään yhteishyvän vastaisesti.

Korko on luonnollinen, mutta sen suuruus riippuu siitä, mitä talouselämän eri alat ovat tilaisuudessa kansaa palvelevina tuottajina maksamaan. Teollisuus tavallisesti pystyy maksamaan enemmän kuin maatalous. Samoin ehdottomasti rakennusluotot täytyy olla hyvin halvat.

Kansallissosialismissa talouselämä on vakava, keinottelumielessä synnytyt nousut ja laskut eivät saa tulla kysymykseen. Mitään tarpeetonta tuotantoa ei saa syntyä. Tämän varmuuden takaavat talouselämän terve organisaatio ja henki. Näin ei synny mitään luottotappiotakaan. Tämä merkitsee sitä, että korkoa jo siltä osalta voidaan huomattavasti laskea.

Pankit eivät voi eivätkä saa rahoittaa sellaista työtä, joka ei palvele yhteishyvää. Vielä vähemmän tulee kysymykseen, että pankkilaitos voi valtiovallasta erillään harjoittaa mitään painostusta yleiseen mielipiteeseen.

Valtiovalta on rahan herra. Jos yksityinen pankkilaitos hairahtuu palvelemaan yhteishyvälle vieraita tarkoituseriä, niin valtiovalta kansallisen rahatalouden haltijana saa helposti asianomaisen järjestykseen, sillä valtion yläpuolella ei ole mitään rahavaltaa.

Kun kansallisessa rahataloudessa ei koskaan tule puuttumaan rahaa luovaan, kansaa palvelemaan työhön, niin ei myöskään ole omatta syyttään työttömiä, alipalkattuja eikä puutteessa olevia.

Pankit ovat välttämättömiä kansallissosialismissakin, mutta ne ovat työn palvelijoita eivätkä sen hyödynnättäjiä. Kansallinen raha- ja pankkitalous ovat mahdollisia vain kansallissosialistisessa yhteiskunnassa. Se merkitsee sitä, että yhteiskunnan täytyy omaksua uusi maailmankatsomus kokonaisuudessaan, sen edellyttämä järjestelmä ja henki, ennen kuin kansallinen raha voi hedelmöittää kansan kokonaisuutta palvelevaa luovaa työtä.

ELINTASO

Demokratiassa

Sellaisen järjestelmän vallitessa, joka rakentuu yksityisen vapaaseen kilpailuun, kuten kaikissa demokratioissa, ei elintaso voi olla vakava. Jos niin olisi, niin se olisi luonnonvastaista, sillä vapaaseen kilpailuun kuuluu hyötyminen toisen kustannuksella. Joka on elinvoimaisempi, hän koettaa, kun järjestelmä sen sallii, vieläpä toimenpiteillään edistääkin sitä, saada oman panoksensa niin taloudellisessa kuin henkisessäkin elämässä arvioiduksi mahdollisimman korkealle.

Tämä elinvoimaisuus useassa tapauksessa perustuu rahaan. Sen avulla voidaan rahallisesti heikompi helposti tukahduttaa, jolloin voimakas korjaa rahallisen tuloksen ja lisäksi saa arvovaltaa ja kunniaa.

Mutta tämä tulos, arvovalta ja kunnia merkitsevät kuluttajien suurille joukoille demokratiassa sitä, että hyödykkeitten hinnat nousevat. Siinä syntyy kuluttajien maksettavaksi tuleva kohoutuma. Pian ilmestyy jossakin toisaalla uusi pullistuma ja niin yhä edelleen.

On luonnollista, että palkkoja täytyy näin ollen yrittää myös nostaa, jotta noita kallistuneita tuotteita voitaisiin hankkia.

Näin on demokratiassa jatkuva kilpajuoksu hintojen nostossa. Se tietää paitsi elintason nousua inyös sen epävarmuutta.

Me voimme omassa maassamme paraikaa todeta, mitenkä meillä, vaikka on virallisesti säännöstely olemassa ja mahdollisuus sen täydellistämiseen, sittenkin elintaso on täysin epävakainen ja lisäksi epävarma, mikä sängen raskaana painaa vähätuloisia.

Meidän mahdollisuutemme tarvikkeiden saantiin ovat etukäteen tiedossa tai ainakin nuo tiedot voidaan hyvissä ajoin saada, mutta siitä huolimatta meillä ei pystytä organisoimaan elintasoa vakavaksi ja varmaksi, mikä olisi terveen elämän tunnus.

Väärälle perustalle ja luonnonvastaiselle elämän arvioinnille rakennettu järjestelmä ei koskaan pysty vakavuutta elintasossa synnyttämään.

Kansallissosialismissa

Kansallissosialismi rakentaa elämän vallan toiselle pohjalle. Se näkee kansan kokonaisuutena. Yksilöitten osuus arvioidaan sen mukaan, miten he pystyvät ja tahtovat palvella kokonaisuutta. Sellainen tekijä, joka rakentaa menestyksensä toisen kärsimyksen varaan, ei saa olla yhteiskunnassa vaikuttamassa.

Samalla tavalla kuin uusi maailmankatsomus näkee kansakokonaisuuden, samoin se myös selvästi käsittää, että elämän edellytykset, hyödykkeet ja tarvikkeet muodostavat yhteyden, jossa niiden täytyy olla määrättyssä suhteessa toisiinsa ja kokonaisuuteen. Mikäli yksi ainoa hyödyke pääsee omavaltaisesti vaikuttamaan ja toisten kustannuksella hyödyttämään omistajaansa, särkyä tasapaino ja kokonaisuus kärsii.

Kaikkien hyödykkeitten täytyy olla määrättyssä suhteessa toisiinsa. Maanviljelijän auran hinta esim. ei saa vaihdella, sillä se muuttaa jo viljan hintaa ja häiritsee kaikkien hyödykkeitten tasapainoa. Yhteiskunnan, se on valtioelimien asia on luoda edellytykset raaka-aineiden varmaan ja määrättyyn hintaan sidottuun saantiin. Ei edes ulkomailta tuodun raaka-aineen hinta saa vaikuttaa hyödykkeitten suhteeseen toisiinsa.

Kansallissosialismi rakentuu kansalliseen rahaan. Se merkitsee, että raha ei ole yhteiskunnassa sellainen tekijä, että se jonkun itsekään keinottelijan käsissä, kuten demokratiassa on vallan yleistä, voisi luoda itselleen omakohtaiset konjunktuurit, joitten avulla voisi hyötyä toisen kärsimyksistä.

Mitään kilpajuoksua hyödykkeitten hintain nostossa ei voi syntyä, sen estää kansallinen raha ja kansakokonaisuutta palveleva henki, joka on kaikkinaisessa elämässä määrävä tekijä.

Elintason vakavuus ja varmuus kansallissosialismissa ovat yhtä luonnollista, kuin ne demokratiassa ovat luonnottomia.

LOPPUSANAT.

Lukija, joka ennakkoluulottomasti on lukenut ylläolevat 21 lukua, hän on varmasti myös voinut todeta, että kirjan tarkoituksena on ollut herättää suomalainen lukija tajuamaan, että demokratia ei suinkaan ole se elämänmuoto, joka olisi virheetön ja jota parempaa ei voisi olla.

Yhteiskunnan kehitys lakkaa sillä hetkellä, jolloin ei uskalleta katsoa totuutta suoraan silmiin, olkoon, että se olisi vieläkin katkerampi. Meidän täytyy oppia ymmärtämään, että itse kansa, suomalainen kansakokonaisuus, sen menestys ja tulevaisuus, ovat pääasia. Demokratiaa ylistettäessä on aina soruttu sen edellyttämiin muotoihin, niistä on tehty itse tavoite, kansa on jäänyt sivutekijäksi,

Kansallissosialismi rakentuu suuriin aatteisiin, maailmankatsomukseen, jonka ytimenä, kaikki kaikessa on yhteishyvän jääväämätön laki. Kokonaisuuden etu on ylillä kaiken muun. Jokaisen yksilön on nähtävä kansa kokonaisena ja hän on vain sen yksi jäsen. Hänellä on arvoa vain, mikäli hän pystyy ja tahtoo elää ja toimia kansakokonaisuuden hyväksi.

Yksilö kytkeytyy yhteisöön ja vain tämän ansiosta on hänen työllään ja omaisuudellaan merkityksensä. Yhteisöllä on iäisyyttä, yksilöllä ei. Yhteisö on se pohja, jolle yksilönkin menestys rakentuu!

Suomalainen kansayhteisö, sen menestys ja ikuisuus!

Ne ovat tavoitteita, joitten puolesta suomalaisen kannattaa kilvoitella. Kansallissosialismi ei muuhun pyri kuin avata tietä, jotta *suomalainen kansayhteisö, suomalainen kansallistunne ja suomalainen työ* pääsisivät oikeuksiinsa.

Työn kunnia on yhteiskunnan kunnia. Työttömyys, työn aliarviointi ovat ilmiöitä, jotka eivät kuulu terveisiin oloihin.

Suomalaisella, jolle kansamme voimakas tulevaisuus ja menestys ovat tavoitteita, ei ole oikeutta pysyä syrjässä ja sivustakatsojana. Sellainen ei hyödytä Suomen kansaa, mutta on hyödyksi niille, jotka elävät työtätekevän kansan kustannuksella. Vain aktiivinen ajattelu ja työ kansamme hyväksi johtavat tuloksiin.

Meistä riippuu, onko nousevalla polvella elämän vakavuus ja varmuus edessään ja onko Suomen kansalla iäisyyttä.